

רע"פ 6142/20 - גילה נפתלין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6142/20

לפני:
המבקשת:

כבוד השופט י' אלרון
גילה נפתלין

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי ירושלים ב-עפ"ג 36108-10-19 מיום
2.8.2020, שניתן על ידי השופטים ר' כרמל, א'
רומנוב ו-ש' רנר

בשם המבקשת:

עו"ד יהושע למברגר; עו"ד אורי קורב

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים (השופטים ר'כרמל, א' רומנוב-ש' רנר) בעפ"ג 36108-10-19 מיום 2.8.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט א' סלע) בת"פ 61095-09-17 מיום 8.9.2019.

2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, המבקשת, עורכת דין במקצועה, ובעלת משרד עורכי דין עם בן זוגה בירושלים, שלחה ידה בכספים שהופקדו על ידי לקוחותיה בחשבונות נאמנות וזאת לצרכיה הפרטיים בארבעה מקרים שונים.

על פי האישום הראשון, ביום 27.6.2010 קשרה המבקשת לזייף צוואתה של אחת מלקוחותיה שנפטרה, על מנת לזכות בנכסי המקרקעין של המנוחה וכן לזכות את ילדיה וילדיה של שכני המנוחה בנכסי המיטלטלין. לאחר זיוף הצוואה, במסגרת הליכי קיומה, צירפה המבקשת ביום 6.7.2011 לבקשה לצו קיום צוואה לרשם לענייני ירושה בירושלים תצהיר, ולאחר הגשת התנגדותם של היורשים על פי דין ופתיחת הליך בפני בית משפט לענייני משפחה ביום 24.7.2011 (ת"ע 35051-08-11 אלמונית נ' נסים (המנוח) (30.4.2015)), צירפה תצהיר דומה גם לבית המשפט, ביועדה כי מדובר במסמכים מזויפים ובתצהירי שקר.

על פי האישום השני, השלישי והרביעי, נטלה המבקשת בין השנים 2009 ו-2010 בשלושה מקרים שונים ובלתי קשורים זה לזה, כספים שהופקדו בחשבונות נאמנות על ידי לקוחות שהיא ייצגה ותוך מצג כוזב כי הכספים מצויים בחשבון.

3. המבקשת הורשעה בבית משפט השלום, על פי הודאתה בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירה של שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק; עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק; עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא וסעיף 25 לחוק; שתי עבירות של שבועת שקר לפי סעיף 239 לחוק; ושלוש עבירות של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 293(2) לחוק.

4. בגזר דינו, שקל בית משפט השלום לחובת המבקשת, בין היתר, את חומרת העבירות והפסול המוסרי שבהן, לנוכח הפגיעה שגרמה באמון הציבור, בסדר החברתי והמשפטי, ובקניינם של לקוחותיה.

הודגש, כי העבירות נמשכו על פני תקופה של כשלוש שנים, תוך שהמבקשת ניצלה לרעה את מקצועה והאמון שניתן לה; וכי אין מדובר במעידה חד פעמית כי אם באירועים שונים שכוונו כלפי קורבנות שונים.

לצד זאת, התחשב בית משפט השלום לקולא בחלוף הזמן מאז מועד ביצוע העבירות; בשיהוי מצד רשויות התביעה בהגשת כתב האישום, כ-6 שנים לאחר פתיחת החקירה; בהודאתה במעשיה תוך נטילת אחריות והבעת החרטה ונכונות לשאת בפיצוי נפגעי העבירה, אף כי שירות המבחן התרשם שהיא מתקשה להכיר בפסול המוסרי שבמעשיה; וכן בנסיבותיה האישיות, בהן היותה אם לשבעה ילדים, רובם קטינים, ותמיכתה באמה הקשישה.

לאור מכלול שיקולים אלו, קבע בית המשפט כי העונש ההולם בכלל האישומים הוא 24 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל תעבור אחת מהעבירות בהן הורשעה במשך 3 שנים מיום שחרורה מהמאסר; קנס בסך 25,000 ש"ח או 40 ימי מאסר תחתם; וכן נפסק פיצוי לכל אחד מנפגעי העבירה.

5. ערעור על גזר דינה של המבקשת לבית המשפט המחוזי נדחה ביום 2.8.2020.

נקבע, כי בית משפט השלום שקל כראוי את מכלול השיקולים הנוגעים לעניין, ובכללם חומרת העבירות, הישנותן על פני תקופה ממושכת, ונסיבותיה האישיות של המבקשת.

נוסף על כך, קבע בית המשפט המחוזי כי בניגוד לטענת המבקשת, אין להשוות בין העונש שנגזר עליה לבין עונשו של נאשם אחר בפרשה, אשר חלקו במעשים היה קטן משלה.

6. מכאן הבקשה שלפניי.

בבקשתה, טוענת המבקשת כי יש להקל בעונשה לנוכח השלכות התפרצות מגפת הקורונה על תנאי האסירים בבתי הכלא, בכלל זה צמצום ביקורי משפחות בין כותלי הכלא וביטול החופשות לאסירים, באופן שיביא לפגיעה בילדיה הקטינים.

עודנטען, כיהיהעלבייתהמשפטמהמחוזילהורותעלעריכתתסקירמשליםבעניינהבטרםניתןפסקהדיןבערעור.

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, אשר מעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין מהותי. זאת ועוד, מקום בו בקשת רשות ערעור נסובה רק על גזר הדין שהושת על המבקש, לא תתקבל הבקשה, אלא בנסיבות חריגות, כאשר העונש שהושת על המבקש סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת (רע"פ 8778/18 שאויש נ' מדינת ישראל (24.12.2018)).

8. הבקשה שלפנינו אינה נמנית עם מקרים חריגים אלו.

בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהחמרת הענישה בעבירת הזיוף והמרמה וזאת בין היתר לאור השגת היתרון וטובת ההנאה בידי המרמה (רע"פ 4514/18 אהרוניאן נ' פרקליטות המדינה (3.7.2018)). הדברים אמורים ביתר שאת במקרה דנן, בו המבקשת ניצלה את מקצועה כעורכת דין ואת יחסי האמון עם לקוחותיה (השוו לרע"פ 239/20 פלוני נ' מדינת ישראל (20.1.2020)).

חומרה יתרה משתקפת ממעשיה של המבקשת נוכח היותה עורכת דין. כפי שציין בית משפט זה "נאמנות ויושר אמורים להיות נר לרגליו" של עורך הדין (ע"פ 1082/14 ג'אסרנ' מדינת ישראל (23.7.2015)). האמון שמקנה לקוח לעורך דינו הוא מעמודי התווך של עריכת הדין. המבקשת פגעה בעקרון זה, במקצוע עריכת הדין ובציבור רחב יותר של עורכי הדין העושים עבודתם נאמנה על דרך הישר ומקנים ללקוחותיהם שירות ללא דופי.

על כן, חרף נסיבותיה האישיות של המבקשת, איני סבור כי העונש שנגזר על המבקשת, חמור כלל ועיקר – וודאי שאין בו כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

9. בנוסף, לא מצאתי כל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להורות על עריכת תסקיר משלים בעניינה של המבקשת.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ג' בתשרי התשפ"א (21.9.2020).

ש ו פ ט